

[Christophersen.]

at de har udført et meget stort stykke arbejde i løbet af den sidste uges tid. Det har de i og for sig også, men når jeg talte om illusion, talte jeg selvfølgelig om indholdet af det arbejde, man har udført. Vi ved jo alle, det ved statsministeren og hans ministerkolleger også, at det, man har aftalt, overhovedet ikke løser de afgørende problemer, vi står over for. At man med den ene hånd henter 900 mill. kr. ind i afgifter for derefter at give dem ud med den anden hånd til en række sociale og beskæftigelsesmæssige formål, løser ikke vores vanskeligheder. Hver for sig kan de formål måske være meget fornuftige og forstandige, det ved jeg ikke, men det kan man selvfølgelig godt hævde, og vi vil under behandlingen af dem i folketinget og i finansudvalget se på hvert enkelt af forslagene sagligt og tage stilling til hvert enkelt af dem, men totalt set giver de jo hverken væsentligt mere beskæftigelse eller væsentligt mindre gældsstiftelse til udlandet. I sammenligning med augustforligets økonomiske målsætning er der endog tale om en svækkelse. Dengang aftalte man, hvad der jo også fremgår af finanslovsforslaget, at nu skulle statsfinanserne strammes op med en råenergiavgift på 1.150 mill. kr., mens der ikke dengang stod noget beløb til beskæftigelsesformål. Nu er det jo sådan, at afgiftsindtægter og merudgifter går lige op, og det fremgår også klart af den nyeste oversigt over statsfinansernes helbredstilstand, at der ikke er sket den stramning, som man i august aftalte, men at vi tværtimod står over for en betydelig svækkelse, som betyder, at staten i det kommende finansår får et finansieringsbehov på over 21 mia. kr. Jeg behøver måske ikke engang at sige, at det er rekord, tallet er i sig selv uhyggeligt nok. Men det understreger altså bare, at her står vi med de barske realiteter, som det, man i den sidste uges tid har udført, overhovedet ikke har haft nogen indflydelse på.

De beskæftigelsesforslag, som er aftalt, har heller ikke nogen væsentlig indflydelse på den langsigtede beskæftigelse. Jeg har mærket mig, at der er den vægtfordeling mellem forslagene, at de fleste penge bruger man til beskæftigelsesarbejder, som, når de er slut, så giver de ikke mere beskæftigelse, mens den mindste del af beløbet bruges på arbejder, som senere kan skabe grundlag for ny produktion. Jeg synes ærlig talt, at det er en lidt mærkelig fordeling af midlerne. Det havde været mere

logisk at gå den anden vej og bruge en større del af beløbet på investeringer, som kunne skabe nye varige produktionsmuligheder, nye varige arbejdspladser, men det har man altså ikke gjort.

Det forlig, der er indgået, virker heller ikke særlig omkostningsdæmpende, eller omkostningsdæmpende i det hele taget. Selv om råenergiavgiften ikke blev til, hvad der var planen, så betyder dens indførelse trods alt en ekstra byrde på nogle hundrede millioner kroner for virksomhederne, og fordelt på en overordentlig diskriminerende måde, for det er jo de mindre virksomheder, som kommer til at bære den afgiftsbyrde fuldt ud. De mindre virksomheder, som hr. Auken for en gangs skyld talte så energisk og så varmhjertet om, er jo dem, der rammes af denne afgift, og selv om det selvfølgelig på mange måder er godt, at man gør noget på sygedagpengeområdet og bruger 12 mill. kr. på at løse de mindre virksomheders problemer, eller ét af dem, så opvejer det overhovedet ikke det, som man her gør med energiafgiften. Men dér får de store virksomheder altså lov at slippe billigt, hvad der også er rimeligt, for vi ønsker slet ikke den afgift, men de mindre virksomheder, købmanden med hans frysedisk, landmanden med hans vandingsanlæg, og hvad vi nu ellers kan nævne, kommer til at betale for dette arrangement, som i allerhøjeste grad er en diskriminerende form for erhvervs politik.

Vi står altså tilbage med nogle af de centrale problemer, som vi havde før valget: arbejdsløshed, valutaproblemer. Jeg synes nok, det havde været ønskeligt, om statsministeren i sin åbningstale meget konkret havde sagt, hvad regeringen forestiller sig der skal gøres ved disse problemer blot på lidt længere sigt.

I den forstand var talen meget kortsigtet. Den førte os ikke frem til den politiske og økonomiske situation, der ligger på den anden side af overenskomstforhandlingerne. Det må jo betyde, at regeringen vil afvente udfaldet af disse forhandlinger, inden den formulerer en egentlig langsigtet økonomisk politik, og det må vi tage til efterretning.

Jeg synes godt, det kunne have været anderledes, men der kan jo ikke være tvivl om, hvad der må være sigtet i de kommende år, og hvad det er, der skal samarbejdes om her i folketinget, hvis et holdbart resultat skal nås.

For det første er det vigtigt, at arbejdsmarkedets parter nu holder sig inden for de rammer, der er stukket ud. Man kan mene, at de i